

Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?

09:21 / 07.10.2018 1700

بَلِّغْهُنَّ عُنْوَهُنَّ لِيُضَرَّرَ قَرِيْبُهُنَّ بِأَنْعَاؤِ
هِيَ لَعْنَةُ هَلَلِ الْيَلْبُوتِ بِبَنِي إِسْرَائِيلَ لِحَرْبِ
إِسْرَائِيلَ سِرًّا فِدْوَةٌ يَنْبَغِي لِقَافِ الْمَلَسِ وَ
كَثَعَبِ يَدِّ أَوْ تَلْقَافِ هَيْئِ اسْنِ ضَعَبِ
إِسْرَائِيلَ سِرًّا مُتَّعًا أَلَا يَذْنَعُ أُمَّ قَحْلَابَ
نَهْلُكَ نَلْقَى تَحْ، كَلِّ ذَلِّ ثِمَّ تَلْقَافِ. يَرْحُ
يَذْنَعُ أُمَّ قَحْلَابَ كَثَعَبِ يَدِّ أَوْ أَلَا ذَلِّ ثِمَّ
هِيَ لَعْنَةُ هَلَلِ الْيَلْبُوتِ بِبَنِي إِسْرَائِيلَ لِحَرْبِ
«؟ لِيُضَرَّرَ قَرِيْبُهُنَّ بِأَنْعَاؤِ» الْمَلَسِ وَ

هَلْ لَ لَ لُ وُسَرَايَ اِنَّا رَا صُنَا لَ نَمُ لُ جَرَ لَ لَ اَقَف
: هَتَا رُمَا لَ لَ اَقَف ، هَلْ حَرَ يَ لَ اِ هَبَ قَلَطْنَا ف
هُ لَ لَ اِ يَّ لَ صَ هَلْ لَ لَ لُ وُسَرَا فَيَضِي مَرَكَا
مَلَسَوْ هَيَلَع

؟ عَيَّ شَرَ كَدُنْعَلَه : هَتَا رُمَا لَ لَ اَقِيَّةَ يَ اَوْرِي فَو
: لَ اَق ، يَنَا يَبِ صَتَ وُقَّ اِ اِ ، اَل : تَلَا ق
ءَا شَعَلَا اُو دَارَا اِ ذِ اِ وِ عَيَّ شَبُ مَهِي لَلَع
يَ اِ فُ طَا ف ، اِنُ فَيَضِي لَخَدِ اِ ذِ اِ وِ ، مَهِي مَّ وَنَ ف
لَ كَا وِ اُو دَعَقَف ، لُ كُنَا نَا اِ هِي رَا وِ ، جَارُّ سَلَا
اَدَغَ حَبَّ صَا اَمَلَف ، نِي يَ وَا طَا تَا بَ وُ فَيَضِي لَ ا
: مَلَسَوْ هَيَلَع هَلْ لَ لَ اِ يَّ لَ صَّ يَبَّنَلَا يَلَع

أَمْ كَيْعِي نَصٌ نُمُّهُ لَلْأَبِجَعِ دَقَلٌ «: لَأَقَف

هِيَ لَعُوقٌ فَتُمْ . «ةَلِي لَلْأَمْ كَيْ فِي ضَب

564/1. Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир киши Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига келиб: «эй Аллоҳнинг Расули, мен очликдан қийналиб кетдим», деганида, у зот баъзи аёлларига одам жўнатдилар. (Аёллари) «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, бизда сувдан бошқа нарса йўқ», деди. Кейин бошқа хотинларига одам юбордилар. У ҳам аввалги каби сўз айтди. Хаттоки барчалари: «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, ҳузуримда сувдан бошқа нарса йўқдир», деб айтишди. Шунда Набий соллаллоху алайҳи васаллам: «**Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?**» дедилар. Ансорийлардан бўлган бир киши: «Мен меҳмон қиламан, эй Аллоҳнинг Расули», деб, уйига олиб борди-да хотинига: «Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам меҳмонларини ҳурмат қил», деди.

Бошқа ривоятда у киши хотинига: «Сенда егулик бирор нарса борми?», деди. Хотини: «Йўқ, фақат болаларимнинг овқати бор холос», деди. Шунда у киши: «Болаларни бирор нарса ила юпатиб тур. Агар кечки овқатни хоҳлашса, ухлатиб қўй. Меҳмонимиз уйга кирганида чироғни ўчириб қўй. Меҳмонга биз ҳам еётгандек бўлиб кўринайлик», деди. Улар овқатга ўлтиришди. Меҳмон овқат еди. Икковлари оч ҳолда ётишди. Қачонки тонг отганида ҳалиги ансорий Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига борганида у зот: «**Аллоҳ таоло сиз эр-хотиннинг бу кеча ўз меҳмонларингизга нисбатан қилган ишингиздан мамнун бўлди**», дедилар.

Муттафақун алайҳ.